

DRWECA

z dodatkami: „Opiekun Młodzieży“, „Nasz Przyjaciel“ i „Rolnik“

„Drweca“ wychodzi 3 razy tygodniowo we wtorek, czwartek i sobotę rano. — Przedpłata wynosi dla abonentów 1,50 zł z doręczeniem 1,65 zł miesięcznie. Kwartalnie wynosi 4,50 zł, z doręczeniem 4,95 zł. Przyjmuje się ogłoszenia do wszystkich gazet.

Cena ogłoszeń: Wiersz w wysokości 1 milimetra na stronie 6-linowej 10 gr, na stronie 3-linowej 30 gr, w tekście na 2 i 3 stronie 40 gr, na 1 stronie 50 gr, przed tekstem 60 gr. — Ogłoszenia zagr. 100% więcej. Numer telefonu: Nowemiasto 8.

Druk i wydawnictwo „Drweca“ Sp. z o. o. p. w Nowemiście.

Adres telegr.: „Drweca“ Nowemiasto-Pomorze.

Rok VIII.

Nowemiasto-Pomorze, Czwartek, dnia 19 lipca 1928.

Nr. 84

518-ta rocznica wiekopomnej bitwy pod Grunwaldem.

Wielki zjazd Polaków z niewyzwolonych dotąd ziem polskich — z Warmji, Mazur i Ziemi Malborskiej — w Bydgoszczy.

W ubiegłą niedzielę, dnia 15 lipca, upłynęło 518 lat od owej wiekopomnej bitwy pod Grunwaldem, w której to oręż polski łącznie z litewskim rozgromił potęgę zakonu krzyżackiego. Wiadomo, że książę Mazowiecki Konrad przygarnął zakon krzyżacki do siebie i dał mu w dzierżawę ziemię polską, a zakon później, urosły w siłę, zagładę gotował nie tylko Polsce, ale i całej Słowiańszczyźnie. Tu pod Grunwaldem dosięgła go karząca ręka dziejowej Nemezy.

Ołbrzymi ten bój bowiem zakończył się walnym zwycięstwem oręża polskiego nad Krzyżakami. Ogromnymi zastępami wojsk krzyżackich dowodził wówczas sam wielki mistrz zakonu, Ulryk von Jungingen z rycerstwem, które z całego zachodu na pomoc mu przybyło.

Wojskami zaś polskimi dowodził sam król Władysław Jagiełło wraz z wielkim księciem litewskim Witoldem.

W bitwie pod Grunwaldem, która stoczona została w dniu 15-go lipca 1410 roku, poległo 18 tysięcy krzyżaków, między nimi wielki mistrz Ulryk von Jungingen i starszyzna zakonu, a 14 tysięcy zabrano do niewoli.

Polacy niestety nie umieli wówczas zwycięstwa wykorzystać, pozwolili Zakonowi, mimo poniesionej przez niego klęski, ściągnąć posiłki i bronić Malborka, przez co wojna się przedłużyła. Mimo to jednak przez świetne zwycięstwo polskie pod Grunwaldem albo Tannenbergiem potęga Krzyżaków została na zawsze złamana, złamana została przedewszystkiem jej siła moralna, albowiem w następstwie bitwy pod Grunwaldem osłabła silna dotąd organizacja Zakonu, wszczęły się niesnaski i rozruchy pomiędzy bracią zakonną, przed którą następca poległego Jungingena, wielki mistrz Henryk von Plauen, waleczny obrońca Malborka, musiał się schronić na dwór — króla polskiego Władysława Jagiełły.

Tymczasem posiew krwi polskiej, wylanej na polach Grunwaldu, bujne wydało owoce. Już w trzy lata potem, w roku 1413, na zjeździe Jagiełły i Witolda, panów polskich i litewskich w Horodle, przyszła do skutku unja pomiędzy Polską a Litwą, a w kilkadziesiąt lat później, nastąpiło istotne złączenie Polski z Litwą.

Dalszym zaś następstwem zwycięstwa było odebranie krzyżakom i przyłączenia do Polski całego Pomorza z Gdańskiem oraz Malborkiem. Stało się to, po ciężkich, 13-letnich zapasach wojennych z Krzyżakami, osłabionymi już, ale nie zgniecionymi jeszcze zupełnie pod Grunwaldem, w pokoju Toruńskim w roku 1466 za panowania króla Kazimierza Jagiellończyka.

To dało także pośrednio wolność Warmji. Biskupi warmińscy otrzymali bowiem uprawnienia książęce i odtąd nosili nazwę książąt-biskupów.

Tak zwane Prusy książęce z miastem Królewcem zostały coprawda przy zakonie, ale W. Mistrz Zakonu zobowiązał się składać hołd królowi polskiemu i uznać się lennikiem Polski. Przeszło 500 lat później t. j. w r. 1918 wojną światową złamana została po raz wtóry, na polach Francji, potęga germańska, zagrażająca poprostu całemu światu. Jednak i tu dzieła nie doprowadzono do końca. Pokój wersalski osłabił Niemcy, upokorzył ich butę, ale nie zmiażdżył ich siły. A co najbardziej bolesnym, pozostawił w ich posiadaniu ziemię polską, jak Mazury, Warmję, Malborskie i t. d.

Wyznaczony plebiscyt, który odbył się pod niestęchanym terorem pruskim, w chwili najniebezpieczniejszej dla Polski, bo w czasie, kiedy hordy bolszewickie zagrażały stolicy i całej Polsce, dał wynik dla Polski całkowicie niekorzystny. I teraz Prusak zawzięty pastwi się w okrutny sposób nad niewyzwoloną z pod jego okrut-

nego jarzma bracią naszą i dąży do jak najrychlejszego wytopienia jej. Jakie owoce wydała już dotychczas ta tępiciejska robota pruska, dowodzą ostatnie wybory do niem. Reichstagu i sejmu pruskiego, w których to Polacy i w sejmie pruskim i parlamencie niemieckim pozbawieni zostali zupełnie swego przedstawicielstwa. Ani jeden głos polski przeto ni w sejmie pruskim ni w parlamencie niemieckim nie podniesie się już teraz z bolesną skargą na straszne i okrutne poniewieranie żywiciu polskiego pod Prusakami.

W ubiegłą niedzielę, w pamiętnym dniu bitwy pod Grunwaldem, odbył się w Bydgoszczy zjazd rodaków z Prus Wschodnich, a mianowicie z Warmji, Mazur i Ziemi Malborskiej, aby choć tutaj ujawnić doznawane krzywdy, pokrzepić ducha.

Zjechali się, by ważne powziąć uchwały i w potężnej manifestacji u stóp pomnika Henryka Sienkiewicza, który tak wzniecił w swych arcydziełach opisał cierpienia, cfiary i bohaterstwo Polaków za czasów Krzyżackich, złożyć ślubowanie na wierność Macierzy, Najjaśniejszej Rzeczypospolitej Polskiej.

Redacy przybyli na zjazd ze wszystkich stron wszystkimi pociągami. Komitet Przyjęć spodziewał się przyjazdu tylko około 300 rodaków, tymczasem przybyło 500.

O godz. 12 w południe nastąpiło uroczyste otwarcie zjazdu, przyczem odbyło się wygłoszenie prologu,

występy kół śpiewackich, słowo powitalne oraz przemówienia przedstawicieli władz i komitetu honorowego. Potem wyruszył wspaniały pochód pod pomnik Henryka Sienkiewicza, gdzie nastąpiły uroczyste fanfary orkiestry 16 pułku ułanów, a zjednoczone chóry odśpiewały „Hymn Rzeczypospolitej“ i „Nasz Bałtyk“, utwory naszego kompozytora Feliksa Nowowiejskiego, twórcy oratorium (utworu religijnego) „Quo Vadis“ oraz melodji do „Roty“ Konopnickiej i wielu innych pięknych rzeczy. Dyrygował chórami sam mistrz Nowowiejski, który urodził się w Wartemborgu na Warmji 1877 roku.

Następnie delegacja Warmji, Mazur i Ziemi Malborskiej złożyła wieniec i ślubowanie, poczem w drodze powrotnej odbył się kilkuminutowy postój przed pomnikiem Nieznan. Powst. Wielkopolskiego.

O godz. 3-ej rozpoczęły się obrady zjazdu, podczas których wygłoszono referaty: o celach i zadaniach Zrzeszenia rodaków z Warmji, Mazur i Ziemi Malborskiej; jak gromadzić materiał do historii plebiscytu (z okazji zbliżającego się 10-lecia plebiscytu na Warmji i Mazurach oraz: Nasza praca oświatowa na terenie a system germanizacyjny).

Nakoniec obrad powzięto szereg doniosłych uchwał oraz dokonano wyboru Rady głównej i Rady Wykonawczej Zrzeszenia.

Rzekome zamiary Piłsudskiego.

Głos gazety niem. — Nie będzie czekał jesieni. — Manewry na Wileńszczyźnie. — Wywiad posła Polakiewicza.

Berlin, 15. 7. Korespondent warszawski „Deutsche Allg. Zeitung“ donosząc, że Piłsudski zamierza na zjeździe legionistów w Wilnie dnia 12 sierpnia przedstawić swój program zmiany konstytucji — dodaje, że w kołach parlamentarnych wywołała silne wrażenie wiadomość, iż Piłsudski wydał zlecenie wszystkim ministrom, by się stawili w komplecie w Warszawie, dnia 15 sierpnia. Z tego wnioskuje się — pisze korespondent — że Piłsudski bezpośrednio po swym wystąpieniu w Wilnie, przejdzie w Warszawie do zrealizowania swych zamiarów. Z zachowania się Piłsudskiego w ostatnich czasach, objawiającego niezwykłą ruchliwość, wnioskuje korespondent „Deutsche Allg. Ztg.“, że Piłsudski nie będzie czekał na jesienną sesję parlamentu, lecz, że postawi go o wiele wcześniej wobec faktów dokonanych.

W końcu zwraca korespondent uwagę, że w dniu

zapowiedzianego przemówienia Piłsudskiego w Wilnie, przybędzie tam p. Prezydent Rzeczypospolitej. W tym samym mniej więcej czasie odbędą się na Wileńszczyźnie manewry 4 dywizyj.

Od redakcji: Powyższe wiadomości podajemy z obowiązku dziennikarskiego, nie biorąc za nie odpowiedzialności.

Posel Polakiewicz z B. B. udzielił dziennikowi „Paris Midi“ wywiadu, w którym w związku ze znanym wywiadem Piłsudskiego oświadczył, że Piłsudski jest „szczerym demokratą“, „zwolennikiem ustroju parlamentarnego, zdolnego prawdziwie uzdrowić sytuację“, że „chce wstrząsnąć sumieniem narodu i Sejmu, lecz nie chce przylewu krwi“, że B. B. „potrafi zebrać naokoło siebie w parlamencie większość, potrzebną dla poparcia marszałka Piłsudskiego“ itp.

Kto się uniewinnił, ten się oskarża.

Sanacja w sprawie okólnika p. Bartla.

Warszawa, 13. 7. W prasie sanacyjnej senatorowie jednynki zaczynają się usprawiedliwiać z powodu swego głosowania za słynną rezolucją socjalistyczną o zniesieniu okólnika p. Bartla w sprawie nauki religji. Prasa sanacyjna zaczyna uzasadniać potrzebę zmiany tego okólnika, a prezes grupy senackiej B. B. p. Roman zgłosił pismo, w którym utrzymuje, że wcale nie chodzi mu o zwalczanie nauki religji i religijnego wycho-

wania, ale że głosował za tą rezolucją, ponieważ okólnik p. Bartla narusza swobodę konstytucyjną i zmusza młodzież do praktyk religijnych, co, zdaniem jego, jest niewłaściwe.

Wyjaśnienia ich nie wytrzymują najmniejszej krytyki, gdyż rezolucja domaga się zniesienia całego okólnika, a okólnik dotyczy nauki religji.

Żydzi rozsądnymi zarazy komunistycznej.

Aresztowanie szajki żydowsko-bolszewickiej w Białymstoku.

Białystok, 16. 7. Śledztwo w sprawie ujętego przed kilku dniami przez policję osobnika, podającego się za Abrama Pinkerta stwierdziło, że aresztowany nazywa się Lichtenbaum i jest sekretarzem białostockiego komitetu okręgowego Związku Młodzieży Komunistycznej. Na podstawie zeznań Lichtenbauma wykryty został okręgowy Komitet Komunistycznej Partji Zachodniej Białorusi. Aresztowano już kilkanaście

osób. m. in. agitatorów Jankla Segala, Gitlę Krain, Esterę Grodzińską, Abrama Kacanka i Marjasza Frydmans. W czasie przeprowadzonych rewizyj policja wykryła bogate archiwum komunistyczne, złożone z broszur, ulotek oraz znacznych zapasów odez. Skonfiskowano również szereg narzędzi, które służyły do druku względnie odbijania materiałów agitacyjnych.

Dwie katastrofalne eksplozje w fabrykach prochu.

Würzburg, 16. 7. W fabryce prochu Hassloch koło Wertheimu nastąpiła eksplozja, która zniszczyła całą starą część gmachu fabrycznego. W fabryce tej wydarzyła się podobna katastrofa przed kilku laty. Wówczas ocalała ta część fabryki, która dziś nęgiła zniszczeniu. Pastwą eksplozji stały się niemal wszystkie maszyny fabryczne. Z pod gruzów wydobyto

4 trupy, 8 ciężko rannych i 16 lżej rannych robotników. Zachodzi obawa, że liczba ofiar jest znacznie większa, ponieważ w chwili eksplozji zatrudnionych było w fabryce 130 ludzi.

Paryz, 16. 17. W miejscowości Bergerac eksplozja prochowni spowodowała ciężkie poranienie 13-tu osób, z których 3 są w stanie bardzo ciężkim.

